

פואה יקרה,

172

אני כותב כדי להחזיק מעמד עד הסוף בכתיבת יום יום. "עד הסוף" פירושו עד סוף תקופת המעצר הראשונה. אם בתקופה זו לא יסתיים המעצר ותתחיל תקופתו השנייה - ספק בידי אם אעצור כח להמשיך ב"כתיבה רצופה"; ודאי אזקק ל"הפוגות". היום קיבלתי רק פתק מחיים - פתק תמוד מאור.

ובכן ההחלטות נתקבלו ונתפרסמו. הסעיפים הראשון והשלישי - כמעט בלי שנוי מלה, כנתינתם. בשני חלו שנויים, חוששני שלא לטובת הסעיף, אך ללא הבדל מהותי.

ועכשיו אנו בפני שני נעלמים: א. האם יסתפקו בסעיף ב', כל שכן כשהוא בא כרוך בא' ב. איך ישפיעו המאורעות של היום. ומי יודע אם אין עוד נעלמים שעצם קיומם נעלם מעינינו.

[דילוג]

אני משתדל להחניק בקרבי את הצפיה והעצבנות ע"י השתקעות בספר התרגומים הצרפתי-אנגלי. חדלתי לגמרי לקרוא.

נשיקות.

מ.

ראובן מטלגרף: "כאשר ישוחררו הידידים בדעתי לבוא למסירת דו"ח ולהתייעצות". מוטב היה לגרוס: אם ישוחררו הידידים. אבל פה סבורים הכל כי זהירותי היא לפנים מכל שורת הגיון ושאין להטיל ספק כי יצוא נצא מתר-מחרתיים.

נשיקות לך,

מ.